

LOVOG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

Oktober 1991

27. årg.

Tro eller gjerninger

*Intet kjød blir rettferdiggjort for Gud ved lovgjerninger.
Rom. 3, 20.*

Jeg har så ofte formant til at en nøye skal skjelne mellom gjerninger og tro. For skjønt dette er blitt så meget framholdt og drevet på med at enhver vet det, brister det likevel over alt når det kommer til stykket, og en skal treffe avgjørelse og bedømme saken slik at en treffer det riktige. Troen, sier jeg, skal en holde fast ved i samvittigheten overfor Gud og ikke la noen lov få slå løs på den, det kan være menneskers eller Guds lov.

Når du derfor hører noen si: Slik og slik må du gjøre, og vil tvinge den ene eller den andre

gjerningen inn på din samvittighet og blande den inn i ditt forhold til Gud, så vit at dette visstlig er djevelens lære. Du må da skille disse to, tro og gjerninger, så langt fra hverandre som himmel og jord, dag og natt, slik at troen alene er og forblir i hjertet. Gjerningene må bringes ut i det ytre levnet utenfor samvittighetens dom. Troen retter seg mot Gud, gjerningene mot nesten. Troen svever over alt hva lov heter; gjerningene ligger under loven og er tjener under alle lover.

M. Luther

Løper vi fra Gud?

«Så sier Herren, Israels Gud: Ve over de dårlige profeter, som følger sin egen ånd og syner som de ikke har sett! Som rever blant ruiner er dine profeter, Israel! I er ikke steget opp i murbruddene og har ikke bygget nogen mur om Israels hus, så de kunne holde stand i striden på Herrens dag. Deres syner var tomhet, og deres spådommer løgn, de som sier: Så sier Herren, enda Herren ikke har sendt dem, og som håpet på at deres ord skal bli stadfestet. Er det ikke tomme syner I har skuet, og løgnaktige spådommer I har uttalt? I sier: Så sier Herren, enda jeg ikke har talt».

Esekiel 13,3-7.

Og jeg får og har ikke fått fred. Det er som det borer seg innover i tanker og sinn: Løper du fremdeles, Nils? Tar du deg til munnen. Og så taler du som du hadde fått det fra Gud? Og så kommer det igjen, da fra Jeremias: «Noget gavn gjør du ikke mitt folk, med all din løping og med din taling». Og da er det ikke lett å være andaktsholder. Da er det ikke lett å ta imot tittelen misjonær. Det er høstens Herre som ønsker å få ordet. Og han holder ikke andakter. Han tar, ved sin Hellige Ånd og i sin kjærlighet og hellighet, det tveeggdede sverd og så prøver Han å nå helt inn, der hvor det åpenbarer hjertets tanker og råd hos oss forkynnere. Det er oss Han taler til i dag. Det er ikke vi som skal holde en andakt til andre. Det er høstens Herre som vil tale til sin tjener. Og kan det også være sagt: Jeg tror egentlig ikke at Gud har synderlig vanskelighet med markene og arbeidet, men hele skriften forkynner at Han alltid har hatt veldige vanske-

ligheter med sine tjener som løper, og som tar seg til munnen og sier det ene og det annet. Og så benytter vi bare Jesu navn attåt, for at det skal høres ut som om vi er sendt, og så er der et folk som skriker: Hvem er det som sender dere, som løper slik og får oss til å løpe? Vi ligger jo snart flate på grunn av vårt løp. Hvem er det som sender dere? spør hjertene. Og vi sier det er Gud som sender oss. Og så sier Gud: Det er ikke sikkert at jeg har sendt dere. Dere har gjerne løpt.

Og kan jeg bare nevne litt. Det er ikke alltid farlig å løpe etter en buss, men det er alltid farlig å løpe foran Gud. For man løper gjerne *fra* Gud, istedenfor *til* Ham. Og så har vi ikke tid å høre. Vi skal jo tale! Det er jo så mangt som skal sies om så mange ting! Det er så mange som skal nåes over hele verden! Vi må løpe! Det haster! Vi må fly! Jeg sier en gang til: Det er ikke farlig å ta et fly for å komme frem, men fly omkring og tro at vi utretter

noe for Gud, det er livsfarlig! Og så må jeg, om jeg ikke blir ferdig i dag, for det vet jeg at jeg ikke blir, ikke om jeg hadde fått hele uken og hele måneden, skulle jeg kunne makte å formidle dette. Det ser jo ut som om Gud har strevd med oss et helt liv for å nå inn til oss for å få oss i tale. Vi er altfor flinke, vi er altfor sterke i musklene, inntil vi kanskje ligger der, og hva da? Da står der en som sier: Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere. Da blir det ikke lett å tale. Da blir utveien kanskje: «Ve meg, arme syndige menneske». Jeg forkynner, jeg hyrde, jeg lærer. Jeg prest, jeg biskop. Ve meg, arme syndige menneske at

jeg har krenket deg ved å løpe fra deg. Og så tro at jeg skulle utrette noe for deg. Ta meg til nåde igjen. Og la meg få høre din Sønns røst som sier: At Han sender oss annerledes enn andre. Og Han taler annerledes enn andre. Og får vi lov til å formidle det, så kan vi visst gå nokså stille alle sammen. Vi skal nok bli hørt.

Så fortsetter vi så langt Gud gir nåde til det, og taler om akkurat det samme også i morgen.

*Andakt av Nils Skjælaaen i NRK
17. januar 1978.
(Fra bladet «Shofar»)*

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Nyttårssamling

Det blir nyttårssamling i Tørvikbygd i Hardanger.
Nærare opplysninger i neste nummer.

Anstødsstenen - den store hemmelighed

Kundskab alene slår altså ikke til. Uden en åbenbaring af Sønnen gavner den intet. Tror jeg end på en vis måde hele Guds evangelium, kan dog dets egentlige indhold og mening være skjult for mig.

«Tro og tro er to ting», siger Luther. Og sandheden af dette ord ser man bekræftet, hver gang et menneske får øjnene op for evangeliet i hele dets fylde.

Han er da som forvandlet, føler sig så fri og let, som var en tung byrde væltet fra hans skuldre. En hidtil ukendt lykke fylder hans sind, og i alt, hvad han tænker, taler og foretager sig, er Kristus det selvfølgelige midtpunkt. Aldrig bliver han træt af at prise og ophøje ham. Al menneskelig retfærdighed regner han nu som skarn «i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, sin herre». Fil. 3,8. Med et glad og villigt sind øver han gode gerninger, han elsker brødrene, elsker Guds lov, ja elsker endogså at lide spot og hån for Kristi skyld.

Kort sagt: forskellen mellem før og nu er så iøjnefaldende at man fristes til å tro, han aldrig før havde hørt noget om Kristus. Og så har han måske endog grundig studert alt, hvad der angår troen på Kristus

og bekendelsen af ham, og talt og skrevet meget derom.

Under kundskaben ligger altså en hemmelighed skjult. Og netop denne hemmelighed er det, striden drejer sig om. Det er den, der er «anstødsstenen».

En retsindig præst skrev engang en beretning om en religiøs vækkelse, der var gået hen over hans egn. En del af beretningen handlede om en strid, der var opstået mellem de vakte, og begyndte med den oplysning, at det, uenigheden dybest set drejede sig om, var følgende to spørgsmål:

1) *Er Kristus virkelig død og opstanden for os?*

2) *Bliver man således retfærdig og salig alene ved troen på ham?*

Da præsten engang på en rejse oplæste denne del af beretningen for nogle venner på en anden egn, blev han mødt med det forundrede spørgsmål, om der da virkelig havde været delte meninger om det første punkt.

«Ja», svarede præsten, «det er netop selve kærnen i striden, skønt ingen af os direkte har nægtet, at Kristus er død for syndere. Striden er opstået på den måde, at medens vi alle en tid lang var hinanden lig i

vor stræben efter at opnå frelse ved vort eget arbejde, er nogle nu ved Guds nåde begyndt at tro Skriftens vidnesbyrd om kraften af Jesu Kristi død og opstandelse, og denne tro har fyldt deres hjerte med glæde og fred. Dette har de andre taget ansæd af og anser en sådan tro for den største vildfarelse. Det er da indlysende, at en tro, som de forkaster og fordømmer, ejer de ikke selv».

Den spørgende sad en stund tankefuld og tavs, men snart gik det op for ham, at de, der lægger vægten på, hvad vi skal gøre for at få nåde, ikke for alvor tror, at nåden skænkes på grundlag af, at Guds Søn blev menneske og døde korsets bitre død for at sone vor synd. Troede de virkelig dette, skulle alt i denne verden synes dem ringe, ja, som et intet, mod dette det eneste virkelig store.

Den nævnte beretning af præsten lød således:

Hvad stridsspørgsmålet angår, kan det egentlig reduceres til disse to hovedpunkter: *Er Kristus virkelig død og opstanden for os syndere?* Og: *Bliver man således retfærdig og salig alene ved troen på ham:*

Som regel optræder spørgsmålet vel mindre åbenlyst og i en mindre tilspidset form. Det er djævelen sendig nok til at sørge for, thi ellers ville han straks kunne genkendes og let kunne besejres. Men i virkelige-

den er det intet mindre end dette, det drejer sig om.

Vore modstandere tror åbenbart ikke, at «*Kristus løskøbte os* fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld». Gal. 3,13. De tror ikke, at vi, «*medens vi endnu var fjender*, blev forligt med Gud ved hans søns død». Rom. 5,10. Derved berøver de sig selv enhver mulighed for å få del i kraften af Kristi forsoning, idet de stædigt holder fast på, at der endnu mangler noget i, at de tør regne med en forsonet og nådig Gud. Og bøjer de sig ikke i tide for sandheden, vil det gå dem efter deres tro, thi der står skrevet: «*De fejge og utroderes plads er i øen*», som brænder med ild og svovl», og: «*Den , som ikke tror, er allerede dømt*». Åb. 21,8 og Johs. 3,18:

Ganske vist forkaster de ikke direkte troens retfærdighed i Kristus. Det, de venter på, er jo netop den lykkelige stund, da også de skal få del i denne retfærdighed og nåde. Men denne venten er ensbetydende med, at de skyder fra sig den nåde og fuldbyrdede retfærdighed, de allerede ejer i Kristus Jesus. At tro alene på evangeliets vidnesbyrd herom er i deres øjne så stor en dårskab og formastelighed, at de af al magt søger at stemple det som kætteri.

Er ikke dette det samme som at

sige med rene ord: Gud lyver, når han i sit ord forsikrer, at alle menneskers synder allerede er sonet og en evig rettfærdighed *forlængst* bragt til veje?

De tror at måtte arbejde på deres omvendelse - i vantro - at måtte bære Guds vrede, søge og vente så længe, til de engang får opleve Åndens vidnesbyrd i hjertet, at Gud nu omsider er blevet dem nådig - at han har set til deres alvor, deres anger og sorg, deres bøn o.s.v., og nu for alt dette vil antage dem til sine børn.

Vil dette mon nogen sinde ske - på denne måde og i denne orden? Mon Gud vil give Åndens pant til nogen, som ikke først tror ham på hans blotte ord? Nej, aldrig!

Hvor ofte gentages det ikke i Apostlens gerninger, at de, der

hørte evangeliet, *først troede og dernæst* fik Helligåndens gave og besegling. Og apostlens forkynELSE gik ud på det samme: *først tilegne sig evangeliet om syndernes forladelse i Jesu navn og dernæst - på denne betingelse - modtage den Helligånd».*

Således redegør den nævnte præst for det stridsspørgsmål, hvorom det dybest set drejede sig. Og er det ikke netop dette spørgsmål, der under forskellige former bliver aktuelt overalt, hvor evangeliet har begyndt sin virkning? Har ikke alle rede Esajas forudsagt, at *Kristus* skal være en *anstødssten* og en *klippe til fald*. Esaj. 8,14.

*C.O. Rosenius
fra «Omvendelsen»*

Kongesønnens bryllup

Les Mt. 22, 1-14

Tenk på Israels utvandring fra Egypten. Gud kløyvde det røde hav så de gikk tørrskodd over. Ser du evangeliet? Gud gjorde det!

Sånn tenker vi naturlig på dette, hvordan komme over dette uendelige hav det er å nå himmelen? Alt synes jo å sperre veien!

Så har Gud lagt veien. Det er Kristus! Som når like ifra synderen og inn i helligdommen.

Det er dette vi er innbudt til. Evangeliet er for dem som er *utenfor!* Budskapet går *ut!* Ifra «kongens slott» og *ut*. Ut i hele verden! Ut til de *åndelig* utestengte!

Så leser vi om denne kongesønnens bryllup, og så kan vi spørre på en «Isaksk» måte; her er *brudgommen*, og her er *gjestene*, men hvor er *bruden*? Bruden? Jo *gjestene* er bruden. De innbudte er Jesu brud! Det er dette du er kalt til, å være *Jesu brud!*

Jeg har trolovet dere med én mann, for å fremstille en ren jomfru for Kristus, skriver Paulus. 2. Kor. 11, 2. Ser du hvordan Paulus fremstår som en av kongens utsendte tjener? På samme vis som Abraham sendte ut sin tjener, for å finne en kone til Isak. *Rebekka, bruden.* Forbillet på Kristus og menigheten. Jesus og *du!*

Og så skriver han, Paulus: trolovet med én mann. *Jesus alene!* Er det av nåde, da er det ikke mere av gjerninger. Rom. 11, 6. Hagar avler ikke Gud barn, det gjør bare Sara!

Gud ville ekte bort sin Sønn. Da ville du og jeg sett etter det beste som fantes, og fant vi ingen verdig, så ville vi latt det være. Men hva gjorde Herren? Han valgte syndere, Han valgte *deg!* Som Abraham sendte sin tjener ut for å finne *nett-opp Rebekka*, har Herren sendt ut sitt ord for å finne *nettopp deg!* Vil du la denne store nåde gå deg forbi?

Og så måtte brudgommen, fordi hun, bruden, var sort, syndig, ugodelig (Høys. 1, 5-6), gi sitt eget blod til renselse av sin brud. Dere er dyrt kjøpt, som det står skrevet.

Dette er altså Veien! Den eneste løsning for det syndige mennesket, *Jesus blod!* Det er dette som knytter oss til Gud, i et inderlig og fortrolig samfunn. For hvor dette blod, Jesu blod, er, der er ikke noe skille mellom Gud og synderen. Men det er omgang, fritt og fortrolig, som far og barn. Men uten dette blod, finnes ikke samfunn med Gud! Alt er urent og tilsmusset for Hans hellige åsyn. *Det må bli dom!*

Det ser vi her når det gjelder den ene uten bryllupsklær. Han møtte Gud på en annet grunnlag, for det er det det er tale om her. Han møtte Gud i sin egen rettferdighet. Og egenrettferdighet er i bunn og grunn forsvar av sin synd, midt imot Guds åpenbarte sannhet. Og det kan et menneske ikke møte Gud på! Det er fiendskap imot Gud!

Bare tenk på en så enkel sak som at, *jeg kom jo!* Jeg lød jo kallet og kom! Det må da være nok! Men legg merke til, at kongen, Han spør ikke etter dette, men *hvordan kom du gjennom porten?* Hvordan er du kommet inn her? Ved porten står jo mine tjener og deler ut brullups-klær, men du er uten! Hvor har du da steget inn? Her kjente mannen dommen i sitt hjerte. Han *tidde!* Han hadde gått utenom Ham som sier: Ingen kommer til Faderen uten *ved meg*, og han *visste* det! Så han tidde! Dette hadde denne mannen forkastet, ikke i det *ytre*, men i sitt

hjerte. Slik går mange pyntelige religiøse mennesker mot en evig fortapelse. De kan ha kristenbekjennelsen i munnen, ihvertfall hvis de blir spurta, men har forkastet Jesus i sitt hjerte. Men å høre kallet, og komme, og enda til en grundig omvendelse på toppen av det hele kanskje, det må da være nok?

Men leste vi ikke, *alt er ferdig?* Å jo, og det er snublesteinen! Det var *kongen* som hadde gjort istand til bryllup. *Han* hadde gjort *alt* som skulle til for at disse uverdige, skulle kunne komme. Og så ville du komme på et annet grunnlag?

Det er jo dette som ofte blir forkynt idag; ta imot kallet, så er du frelst! Men hva er det å ta imot kallet? Det er å få skjule seg i Jesu vunder og sår, og *de er allerede der!*

Ja, til Jesus er nødvendig. Omvendelses behov er nødvendig. Men ikke for å åpne vei for deg til Gud, det har Jesus gjort, men for å åpne vei for Gud til deg!

Hva er vel vårt ja verd? Folket ropte *Hosanna* den ene dag, og *korsfest* den neste. Og Peter som ville være annerledes enn resten av folket, han fikk se sitt dype fall desto klarere!

Hva hjelper det, om bedehus og forsamlingshus fylles av slike som har sin trøst i sitt ja til Jesus? Vi leser jo her hvordan det ender. De arver ikke sammen med Jesus, for

de er ikke Hans brud, og Faderen kjenner dem følgelig ikke.

Alle bilder halter og blir utilstrekkelige, men jeg husker en eldre mann, som hadde to døtre, og han hadde alltid ønsket seg en sønn. Så sier han i forbindelse med den ene datterens giftemål: Nå har jeg fått en sønn! Slik har Gud fått en datter. Sions datter, kalles hun. *Ved Jesus!* Ved Ham er vi blitt Guds barn, vi som var langt borte. Ved at vi er blitt *ett kjød* med Ham, *ved troen*.

Nei, mitt ja til Jesus kan ikke frfelse min sjel, like lite som noe annet ved meg. Men du, det lød et ja i himmelen! Dette blir ofte fremstilt som at Faderen spurte Sønnen, er du villig til å gå? Og så svarer han ja! Ikke vet jeg hvor det står, men om det gjorde det, så var det i tilfelle for å kaste lys over Sønnens *villighet*. Å, nei, her har naturligvis vært en evig samklang mellom Faderen og Sønnen. Frelsen er noe som oppkom i *den treeininge Guds hjerte*. Det har lydt et trefoldig ja i himmelen fra evighet av. Din forløsning lå ferdig i Guds hjerte og tanke fra før verdens grunnvoll ble lagt. Og så kom Han til fastsett tid. Fryd deg, Sions datter, se din konge kommer til deg! *Til deg!* Og hvorfor kom Han så? Jo, for å betale hva bruden kostet! Prisen var Hans eget blod! Det er betalt for oss. Det blod som rant på Golgata, kan aldri i evighet miste sin verdi for Gud. Han vet å

verdsette det. Han kjenner dets verd. Så hver den som møter Ham på denne grunn, dømmes av Gud å være fullkommen ren.

Her leser vi om en som ikke var det, og tenk du, her var nok Judas tilstede og hørte denne lignelsen. Han om hvem Jesus senere sier; dere er alt rene på grunn av det ord som jeg har talt til dere, dog *en er ikke ren*. Og da forstår vi hvorfor. Det hadde med Jesu ord å gjøre. Det fantes ikke rom hos Judas. Han lot seg ikke rense!

Jesus sier: «Jeg er kommet for å søke og frelse det som var fortapt». Han kom til oss som var utenfor, i fortapelsen. Å være fortapt, er jo bl.a. det samme som å være *utenfor, utestengt*. Han kom ut til oss. Evangeliet er for dem som er utenfor, som tidligere nevnt. Evangeliet har ingen annen adresse, ingen annen klangbunn, enn fortapte hjerter. Som Jesus sier: «Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige - men syndere».

Han talte med fariseerne og de skriftlærde, de religiøse i Israel, og Han talte med synderne og de syke og nedtyngde. De sistnevnte helbreddet Han, og Han talte vennlig med dem, og Han åt med dem og viste dem vennskap altså, for å lokke dem til seg, og lukke dem inn. Han hadde jo løsepengen! Slik var Han mot dem som var utenfor. Men de andre, hva med dem? Jo, Han forsøkte

å jage dem *utenfor*. Ut av den rollen de hadde tiltatt seg. Se, hvordan Han møtte Nikodemus Joh. 3. Satte ham *utenfor!* Og hvorfor gjorde Jesus det? Jo, fordi evangeliet er for dem som er *utenfor!* «Gud vil at alle mennesker skal komme til sannhets erkjennelse og bli frelst». 1. Tim. 2, 4. Men for dem som har tatt seg inn, *er der ikke noe evangelium!* Evangeliet er ikke for dem som er innenfor. Derfor må Gud drive slike ut igjen, for at Han ved *evangeliet* skal få føre dem inn. Da er de virkelig innenfor! Det er jo evangeliet som er Guds kraft til frelse, men hva skal den i seg selv rettferdige med evangeliet? *For dem finnes altså ingen kraft til frelse!*

Det er altså det verste som kan skje et menneske. «Han sier til ham: Venn, hvordan er du kommet inn her uten bryllupsklær? Men han tide. Da sa kongen til tjenerne: Bind hender og føtter på ham og kast ham ut i mørket utenfor! Der skal de gråte og skjære tenner» v. 12-13. Det er fra vår milde Frelsers munn disse ordene kommer. Da forstår vi det er alvor!

Du kjenner deg ofte så dømt i ditt hjerte for hva du er av naturen, og du er i ferd med å bli motløs kanskje? Nei, du, takk heller Gud for at det er slik. Evangeliet har nemlig bare med syndere å gjøre. Tenk at det er for syndere!

Hvordan er du kommet inn her?

Jo, jeg kom til meg selv, der ute i elendigheten, så tilsmusset og uren av syndens beruselse. Så fikk jeg høre om en drakt som gjorde den fullkommen for Gud som ble kledd i den. Den er den hele årsak til at jeg er innenfor i dag! Gud har kledd meg i høytidskår! Den dag Jesus stod opp av graven var den ferdig for meg. Jeg har fått den ånd som *gir* barnekår! Rom. 8, 15. Men om denne i teksten står det, at han tide. Han kunne ikke svare slik, for han hadde gått utenom. Det var et ord i innbydelsen han ikke hadde aktet på og hørt; *Alt er ferdig!*

Denne veldige opptatthet med bryllupsdrakten er det mange av dem som møter Guds kall og Guds ord, som ikke forstår seg noe på. Hva skal det være til? De trekker vel helst litt på skuldrene av sånne *raringer*, og så forsøker de å komme inn på så mange andre vis. Ved gjerninger, ved å være rettvis, og gjøre alle mulige ting rett, ved å gjøre det som Skriften påbyr dem så langt de forstår, ved å døpe seg «på rette måte» osv. De skal ikke være istand til å komme inn sier ordet. Luk. 13, 24.

En stirrer på Jesu kors med blinde øyne. Ser ikke, og hører ikke hva som der blir talt. «Se, nå er alt ferdig!». Nå kan du komme, hvem du så er! Skulle Jesus si kom, og når du kommer, så skulle Han si, gå bort? Skulle det være et narrespill det som skjer på Golgata? Nei, sier du, Gud

bevare oss fra å tenke slike! Jamen så tror du det da! Skulle Jesus kalde deg uten å ha et grunnlag du kunne møte Gud på?

Det er grunnlaget, forstår du, det er her de mange trår feil. *Jesu kors!* Der på korset skjer noe som har evighetsbetyding. Som ikke kan gjøres om. *Ditt frelsesgrunnlag! Gud er forsonet!*

Så er det et *fredsgrunnlag*, en grunn som har gjort Gud evig forsonet med deg. *Jesu kors!* Ikke gjerninger, men *Jesu kors!* Ikke gjerninger, men syndenes forlatelse!

Tenk på den blinde verden og de religiøse mennesker. *I syndens rus!* For det er verdens tilstand i og med syndefallet. De er ikke edrue! Raver mellom graver, heter det et sted, og ser ikke hvor det ender, men spøker enda til med disse alvorlige ting. Du kan tale om å være drukne!

«Da sa kongen til tjenerne: Bind hender og føtter på ham, og kast ham ut i mørket utenfor! Der skal de gråte og skjære tenner». Dette er ikke etter Guds hjerte, men det er tvingende nødvendig. Her møtes synd og hellighet. Det er det du er vitne til. Hva har mørket med lyset å gjøre?

Å, måtte vi få høre om bryllupsdrakten. Det eneste som kan berge oss! «Nåden er fri og eg kviler meg der slik som eg er!»

Einar Kristoffersen

Det gjorde Gud

Av Ole Rolfsnes

Dette ordet har det vært meget skrevet om, og det er så klart uttalt i Skriften, at vi skulle tro alle forsto hva det inneholder. Men ingen kan få full klarhet over ordets innhold uten at Helligånden forklarer det for hjertet. Det er greit å lese og forstå det med forstanden, men det får ikke den fulle betydning for et menneske før Åndens lys kommer over det.

Bibelen taler om mange ting som Gud har gjort, like fra skapelsen og opp gjennom tidene. Disse fortellingene skal hjelpe oss til å tro på Guds allmakt og førelse. Ser vi på hva Gud gjorde for Israel fra Egypten til Kanaan, da ser vi både Guds godhet og styrket. Guds godhet og kjærlighet har vært så mye forkjent, at det ser ut for at Guds styrke er helt kommet bort. Vi skal bare ta med et eksempel på Guds styrke fra 4. Moseb. 20,8-12. Da Moses fikk ordre om å tale til klippen, men ikke lydde orden, og i steden brukte den fremgangsmåte han hadde brukt tidligere å slå på klippen med staven, sier Gud, at fordi du gjorde dette, får du ikke komme inn i landet.

Hvor mange av oss er det ikke som ser på en slik ting som en bagatell, og regner ikke med at det kan

hindre oss fra å føre folket inn i landet. Jeg frykter for at ulydighet mot Guds ord og sannhet - også i dag er en hindring for vekkelse og liv. Denne ulydighet fører med seg at mange blir ført inn i den troende forsamlingen uten å bli født på nytt, og de blir værende der som trekkvinnenes barn og får ikke komme inn i landet. Disse religiøse folk blir vanskelige å vinne for Gud. Til slike mennesker sa Jesus: Tollere og skjøger går før dere inn i Guds rike.

Det ligger så snublende nær for oss alle å bruke Guds ord galt, særlig når det gjelder å føre folk inn i landet, og hvem av oss har ikke pådratt seg skyld her. Det faller naturlig for oss å tro at vi i alle fall må gjøre noe, om vi skal ha håp om å komme inn i landet. Vårt syn blir rettet på det vi har gjort eller skal gjøre, og så regner vi med at Jesus skal gjøre resten.

Men Guds ord forteller at alt som behøves for å komme inn i landet, *det gjorde Gud*. Du skal legge merke til tre ord som går igjen gjennom hele Skriften, *hør, se og tro*. Det er meget viktig å legge merke til og stanse for disse tre ord, for de kommer ikke inn under det vi kaller for gjerninger. Det er bare ved det du hører og ser, troen kommer, for

troen kommer av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord, står det skrevet. Når du ser eller hører det ordet sier om deg, og hva Gud har gjort for deg ved Jesus Kristus, erkjenner det som sannheten om deg, da vil troen komme til ditt hjerte.

Jeg sto en gang fremfor en vakt og søkerende forsamling, uviss om hvorledes folket kunne føres inn i landet. Da sa jeg til dem at nå vil jeg lese for dere hva Guds ord sier om deg, og hva Jesus har gjort for deg, for det er ved hørelsen og troen på disse ting du kan komme inn i landet. Alt avhenger av hva du hører og tror. Jeg leste så fra Esaias 44,24-25: «Du har bare tatt meg med dine synder; og gjort meg møye med dine misgjerninger. Da var der mange i forsamlingen som nikket med hodet, så jeg forsto at mange så dette og trodde at det var sant. Da sa jeg at nå skal jeg lese hva Gud har gjort for deg: «Jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke mere i hu». Da var det ingen som nikket, men den kvelden var det flere som fikk tro dette ordet og ble frelst der de satt på benken, til stor forundring for trekkvinnens barn. Årsaken til deres forundring er at de må alltid gjøre noe, eller være noe, for å bli frelst og komme inn i landet. Det kan være en porsjon nød, anger, bekjennelse, følelse av

tro, eller andre lignende gjerninger. De er ikke klar over at ordet sier at den som holder seg til gjerninger, han er under forbannelsen.

Det eneste som frelser et menneske, er troen på Jesus, på de gjerninger han gjorde for å frelse oss fortapte og fordømte mennesker, da han levde, led og døde for oss på korset og sa at det var fullbracht. Med den sanne tro følger Den Hellige Ånds gave.

For mange mennesker er det vanskelig å tro dette. Da skal du be Gud om å gi deg troens gave, og en slik bønn besvares fra himmelen.

Hvorledes blir så et menneskes stilling overfor Gud når synden er tatt bort og glemt? Synden blir ikke tatt bort fra vårt kjød og bevissthet, men den blir tatt bort fra Gud. Det Gud har tilgitt, det er glemt, og han kommer det aldri mere ihu, sier Guds ord. Da er jo vår stilling for Gud fullkommen. «Han ser oss i Jesus, ja evig i Jesus, fullkommen og ren». Det gjorde Gud.

Barneandakten

Fall og oppreisning

«Og de hørte Gud Herren som vandret i hagen da dagen var blitt sval. Og Adam og hans hustru skjulte seg for Gud Herrens åsyn mellom trærne i hagen. Da kalte Gud Herren på Adam og sa til ham: Hvor er du?» Mos. 3,8-9

I Bibelen taler Gud til oss, og vitner om at de første mennesker Han hadde skapt, Adam og Eva, de gjorde imot Hans bud. De åt av den frukten Herren hadde forbudt dem å ete av. Dette var det djevelen, slangen, som hadde lokket dem til.

Den dagen, står det i Guds ord, trengte synden i mennesket og fikk makt over hele mennesket. Først av alt hjertet, og dermed også tankene, sinnet og kroppen vår. Hele mennesket falt bort ifra Gud og kjente Ham ikke lenger. Derfor ble de redde da Gud, Herren, kom vandrende i hagen. Dette syndefallet var så alvorlig at det fikk følger for hele jorden. Den som Gud hadde skapt fulkommen, så Han som selv var hellig, sa om den; det er såre godt; av denne jorden skjøt det nå opp ugras, og mennesker og dyr begynte å drepe hverandre.

Istedet for tro til Gud, ble menneskene redde for Ham. Og sånn er det også idag. Men nå er det slik, at når et menneske er barn, da har denne synden som kom inn, ennå ikke fått slik makt over tanker og sinn,

men når det begynner å bli voksent, da tar det mer og mer over, og så vil mennesket ikke tro Gud. Derfor sier Jesus til de voksne, at de må bli som barn igjen, dersom de vil inn i Hans rike.

Det har du kanskje opplevd, når du skulle lære å svømme og kom ut på litt dypt vann, at du ble redd da du oppdaget at du ikke hadde grunn under føttene? Og så ser du deg omkring etter noe å holde fast i eller forsøke å komme deg inn på grunnen igjen.

Nesten sånn har mange voksne det når de skal tro på Jesu ord alene, som sier at Han har sonet syndene deres på korset, så de kan komme tilbake til Paradiset på grunn av det Han har gjort for dem. De føler at *det* ikke er nok, at *det* ikke holder, og så ser de seg omkring etter noe mer å holde fast i, enn Jesu ord alene.

Sånn blir den synden som bor usynlig i hjertet, synlig for alle. Vi har så vondt for å tro Gud!

Derfor er det viktig for deg som er barn, at du får være med på

møter der Guds ord blir forknyt, og at du hører etter det som blir sagt. For selv om du kanskje synes det er kjedelig ofte, og synes at du forstår så lite, så vet likevel Gud å finne vei til ditt hjerte, og legge sitt ord inn dit. Og en dag, når du blir større, vil dette ordet bli levende for deg og bevare deg fra å falle ifra

Gud i vantro. Sånn vil Gud bevare deg for himmelen. Ved ordet om Jesus!

Så hør hva som står skrevet, synden som kom inn med Adam og Eva, tok Jesus på seg og opp på korsets tre, hvor Han sonet den i ditt sted.

Profetkappa

Gud har ei profetkappe. Den legger han på sine vitner på jord. En nød som verden ikke kjenner, til får disse vitner del i. Sjelens nød og trangen til å bringe Guds fortrolige råd ut til disse. Jesus sier selv at vi skal be Han drive slike arbeidere ut i vingårdsarbeidet.

I Odd Dyrøy sin begravelse kom disse tankene til meg. Odd Dyrøy var en slik profet. Han hadde i mange år båret profetkappa rundt i bygd og by. Dette førte med seg mye reising, mange timer på tog og buss og ferje, mange lange ventestunder på bussholdeplass eller jernbaneperrong eller ferjekai. Han gjorde seg i sannhet umak, som Paulus skriver om i 2. Tim. 4.9 og 21, men synet av det blodige offer på Golgata gjorde at hans egne offer ble små. Slik kjenner den det som bærer profetkappa.

Nå er profetkappa tatt av ham. Den fullkomne kledning som på jord var usynlig, er nå hans drakt. Nå priser han Lammet. Men profetkappa; hvem vil nå la seg bekle med den? Hvem vil fortsette tjenesten? Hvem lar seg nå drive ut når Gud kaller? Er du blant de som kjenner kallet, så skal du svare Ja! For Guds skyld, han angrer ikke på sitt kall og sin utvelgelse, for din egen del, det er hardt å stampe mot brodden og det vil få følger for et menneskes gudsliv å trosse hans plan i nådegaardshusholdningen, for sjelene sin del, de er i behov av på høre budskapet for å bli frelst. - Sendetjenesten Lekmannsmisjonen trenger nå arbeidere; hvem vil la seg bekle med profetkappa når Gud kaller?

Håvar Fjære

Vend om til meg!

«Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky. Vend om til meg, for jeg gjenløser deg.» Jes. 44, 22.

Når du sier: «Jeg angrer ikke syn- den riktig», så svarer Herren: «Du har ikke angret riktig. Jeg har angret for deg – i Getsemane. Jeg, jeg har utslettet».

Du sier: «Jeg ber ikke riktig». Han sier: «Nei, du har ikke bedt riktig! Men jeg har med sterkt skrik og tårer frembåret bønner og nødrop. Jeg har utslettet.»

Du sier: «Det har ikke vært makt- påliggende nok for meg.» Han sier: «Nei, du har ikke kalt på meg. Men det har vært maktpåliggende for

meg, jeg har arbeidet, jeg, jeg har utslettet dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky.»

Skulle vi ikke vise ærefrykt for dette nådebudskapet og falle ned for Ham, takke og bekjenne: «Ikke oss, Herre, ikke oss! Men ditt navn være æret! Du, du alene er rettferdig og gjør den rettferdig som tror på deg.

Herre, øk vår tro!»

C. O. Rosenius

Oppbyggelsesbøker til bibelskole

Som bladets leseere kjenner til, arbeider styret med planlegging og tilrettelegging av bibelundervisning over lengre tidsrom. I den forbindelse vil vi gjerne henvende oss til den enkelte leser. Har noen oppbyggelseslitteratur som de ville gi bort til skolen? Gjerne av eldre årgang. En boksamling med det beste i vår kristne literatur ville være av stor nytte og til rik velsignelse på et slikt sted.

Vi ville nemlig la elevene og andre som oppholder seg der, bli ført inn i den litteratur som vitner om de gamle stier, det uutgrunnelige forsoningsverk og de blindveier som den religiøse natur skaper. Bibelen er som en bunnløs kilde. Vi har erfart at noen har henta opp vann fra større dyp enn vi selv kan makte. La oss gjøre vårt til at den oppvoksende slekt får del i disse rikdommer, og får innblikk i hvor

rikdommen er å finne. Vi kjenner til at mange sitter med god oppbyggel-seslitteratur som de tenker å gi bort til loppemarked o.l. Dersom du heller ville gi dette til Lekmannsmisjonens bibelskole, så ville vi blitt svært glade.

Henvendelser kan gjøres til en av forkynnerne eller Håvar Fjære, Gok-sjøruta, 3200 Sandefjord. Tlf: 034-10831.

På forhånd, hjertelig takk!

Kassetter fra Solborg -91

Kryss av:

1. A R. Linkjendal: Joh. 5,1
+ O. Lønnerød: Andakt
B R. Linkjendal: Tornen i kjø-det
2. A E. Kristoffersen: Det gamle evangelium
B E. Kristoffersen: Livets og dødens vei
3. A L. Fossdal: 2. Kor. 6,1-10
B Side A forts. + Luk. 1,67-71
4. A H. Fjære: Mann/Kvinne
B L. Fossdal: 1. Joh. 1,5-7

Kr. 25,- pr. kassett + porto.

Bestilling sendes: Johnnes Sørbø, 4262 Avaldsnes.

Dersom du ikke ønsker å klippe i bladet, send bestillingen på en lapp.

5. A G. Nygård: Trua
B G. Nygård: 1. Pet. 1,6-8
6. A R. Linkjendal: Led oss ikke inn i fristelse.
B E. Kristoffersen: Unn den utmattede ro.
7. Sangkassett
Kasetter fra bibelhelg - Karmøy
8. A G. Nygård: Lovens plass i for-kynnelsen
B G. Nygård: Lovens plass i for-kynnelsen.
9. A L. Fossdal: Malakias 4,1-3